

Zrádný třpyt

Proč sem, k čertu, vůbec šel? V pondělí, kdy je nabídka jídel v kantýně obzvlášť příšerná! Podplukovník Tomáš Drozd, vedoucí odboru hospodářské kriminality, odložil lžici na umělohmotný povrch stolku, až to kleplo. S obočím staženým do jedné linky se rozhlédl po zaplněné jídelně krajského ředitelství. Zjištění, že ostatním zaměstnancům, na rozdíl od něj, oběd chutná, jeho beztak mizernou náladu nevylepšílo. Vztek v něm doutnal od včerejška, kdy si konečně po šesti měsících odstěhoval svoje věci od Anny. Skončená záležitost, už na to nebude myslet, umiňoval si, ale obraz Anny mu stále vyskakoval před očima. Včera jednu chvíli vypadala, jako by od něj ještě cosi čekala. Blbost, okřikl se v duchu a připomněl si Annina slova, když se s ním rozcházela. Prý už nic neposkytuje!

„Šéfe, můžu přisednout? Jinde není místo.“

Zacukal očními víčky a pozvedl zrak utápějící se v loužičce stydnoucího vývaru – před stolkem pro dva stála jeho mladičká podřízená praporčice Blanka Kolínská. V letních šatech posetých velkými oranžovými květy nahrazovala v šeré suterénní místnosti chybějící slunce.

„Jistě,“ odpověděl a přidal obstojný úsměv. Není to tak dávno, kdy by se nerozpakovala si k němu bez řeči sednout, i kdyby kantýna zela prázdnotou, proletělo mu hlavou.

Blanka usedla a okamžitě se rozpovídala o záležitosti, která hýbala kriminální policií.

Z prestižní výstavy uspořádané pod záštitou kambodžského krále byly odcizeny historické šperky nesmírné hodnoty. Hrozící mezinárodní skandál odvrátil včasný zásah kriminalistů z NCOZ, kteří cennosti zachytili dříve, než opustily republiku. Tisk zaplavily fotky úspěšného vedoucího operace, plukovník Hammerschmied se na pár dní stal národním hrdinou. Na veřejnost zatím neproniklo, že dva nejcennější kameny, identické diamanty nazvané *Divini gemelli* – Božská dvojčata, pachatelé stačili vyměnit za bezcenné zirkony.

Roztržitě přikyvoval, v myšlenkách byl stále ještě u Anny. Proč dala přednost samotě? V jejím případě přímo třeskuté – Annina jediná dcera žila v cizině a jiné příbuzné jeho ex-přítelkyně neměla. Pár přátel, to ano, ale v jejich věku se i blízcí přátelé nezadržitelně mění v pouhé známé. Rodina rozrůstající se v třetí generaci pohltní veškerý volný čas a energii.

„Na svůj věk vypadá fakt dobře. Nedávno jsem ho viděla u nás v klubu.“

Blančino nezvyklé nadšení proniklo krunýřem Drozdovy nevšímavosti. „V klubu?“ zeptal se.

„Na tenise,“ vysvětlovala Blanka. „Zastavil se pro dceru. Zita Hammerschmiedová hraje ve stejném klubu jako já. Ty ho znáš?“

„Kdysi jsme spolu byli na školení,“ zahučel Drozd. „Nevěděl jsem, že má dceru.“

„Kam příští týden vyrážíš?“ změnila téma Blanka.

Připomínka dovolené Drozda nepotěšila. Pokusil se naplánovaný týden volna zrušit, ale náčelník mu se slovy: jestli někdo potřebuje vypadnout, tak seš to ty, odmítl vyhovět. „Nikam,“ ušklíbl se. „Vlastně vůbec netuším, co budu dělat.“

Blanka protočila oči ke stropu. Drozdova netečnost jí zabrnkala na nervy. Nese ten rozchod hůř, než dává najevo, pomyslela si. „Tak si přijď zahrát,“ navrhla. „V létě jsou kurty volný, většina členů je mimo město.“

„Že bych oprášil svůj obouruč bekhend?“ chytil se podaného stébla. „Prima nápad, díky. Domluvíš mi trenéra? Kdo je u vás nejlepší?“

„Spíš kdo bude mít čas. Jsme malý klub, trenéry máme jen dva,“ krotila jeho nadšení.
„Dám ti telefon na oba, trénink si dohodni sám.“

Slunečné úterní odpoledne se zvolna měnilo na teplý letní podvečer. Blanka seděla na terase tenisového klubu a čekala na spoluhráčku. Mezitím pozorovala Drozda končícího vítězným podáním hru. Dva nula na sety, slušný výkon na to, že tak dlouho nehrál, pomyslela si. A jak rychle si tu našel spoluhráče...

„Promiň, zdržela jsem se v práci. Hned se převlíknu,“ zavolala na ni Zita Hammerschiedová a pospíchala do šatny. Když se znovu objevila v meruňkové skládané sukni a tílku stejné barvy, u Blančina stolku stál Drozd. Otíral si ručníkem zpotený obličej a mohl na Zitě oči nechat. Takhle ho Blanka neznala, v práci se choval jako by ženské pŕvaby neexistovaly. Potlačila záchvěv rivality a pospíchala na kurt.

„To je novej člen?“ vyptávala se Zita. „Ještě jsem ho tu neviděla.“

„Blázníš? Na členství se přece čeká roky. Chce si jen párkrát zahrát, tak jsem mu dala číslo na Kalivodu,“ zamumlala Blanka s hlavou skloněnou k tenisové tašce. „Máš míče nebo mám vzít svoje?“

„Ty ho znáš? Fešák.“ Zita se ještě jednou podívala na terasu, ale Drozd už zmizel v útrobách klubovny.

Drozd unaveně stoupal po schodech bohnického paneláku. Zatracenej výtah, nadával v duchu, po několika hodinách hry se mu vyjít pěšky až do dvanáctého patra zajídalo. Ve dveřích dvougarsonky ho obklopilo nashromážděné teplo. Byt přímo pod střechou sice oplýval krásným výhledem, ale v zimě byl nevytopitelný a za horkých dnů se s okny orientovanými na západ podobal rozpálené peci. Shodil z ramene tenisovou brašnu a pospíchal otevřít dveře na lodžii.

S lahví nealkoholického piva se posadil na miniaturní balkonek a pozoroval soumrakem rozostřené kontury města pod sebou. Vtíravé myšlenky, přes den zahnané sportovním úsilím, nabraly na síle. Padesátka! Pár let a půjde do důchodu. Možná předčasněho a tím pádem bez pořádné výsluhy. Stížností na jeho individualismus a nechotu spolupracovat přibývalo, je jen otázkou času, kdy náčelníkovi dojde trpělivost. Tu poslední patálii dokonce nahlásili. Pitomci! Že dopadl defraudanta, který by jinak zmizel na druhém konci světa, jim bylo úplně fuk. Teď aby ztrácel čas vysvětlováním těm šaškům z inspekce...

Zavřel oči, nebude myslet na práci, má přece dovolenou. Vážně? Po všech těch letech, kdy jsem tě marně prosila, sis vzal v létě volno? V duchu viděl Anninu rozzlobenou tvář jako kdyby seděla přímo před ním. Skončíš blbě, Tomáši. Osamělej, zapšklej a ke všemu chudej, zopakovala svoje oblíbené proroctví. Jsem ráda, že u toho nebudu.

„Do prdele!“ vykřikl a mrštil poloprázdnou sklenicí do kouta lodžie. „Dejte mi všichni pokoj!“

Středeční pracovní doba se neskutečně vlekla. Nastala pravá okurková sezóna, zločin si vzal dovolenou a Blance nezbývalo než se zabývat administrativními úkoly, které v rušnějších dobách s chutí odkládala.

„Seš tu sama?“ Ve dveřích kanceláře se objevila platinová hlava Moniky, osobní asistentky nejvýše postaveného muže ředitelství. „Nechceš zajít na dobrý kafe? Mám chvilku

čas, než se náčelník vrátí z ministerstva.“ Společně vyběhly do kavárny za rohem. „Starej běsní, hodili nám na krk sledování Hammerschmieda,“ svěřila Blance kamarádka.

„Je snad podezřelý?“ podivila se Blanka. „Pachatele přece dopadl.“

„To sice jo.“ Sekretářka usrkla z vanilkového latté. „Jenže se proláklo, že byl s těmi kamínky nějakou dobu sám. Představ si tu vostudu, kdyby ruplo, že ty dva šutry vyměnil náš člověk. Nechtěj, aby to dělali lidi z centrály, prej v tom můžou jet s Hammerschmiedem.“

Blanka přikývla, ministr vnitra ani policejní prezident určitě nebudou zbytečně riskovat.

Nesoustředila se na trénink, oči jí každou chvíli zabloudily na vedlejší kurt, kde hráli čtyřhru. Drozd, Zita a manželská dvojice, kterou Blanka znala jen od vidění. Drozd se Zitou měli jasnou převahu jak ve hře, tak ve vzezření. Všimla si, že se Drozd za tři dny stačil opálit, v bílých šortkách a ve světlemodrém tričku s rozhalenkou by mu nadcházející abrahámoviny hádal málokdo. Zitu ve žlutých šatech z dílny Stelly McCartneyové a se žlutým kšiltlem na blondáté hlavě mohli rovnou nafotit do katalogu luxusního tenisového oblečení.

Po hře se všichni čtyři usadili ke stolku na terase. Drozd pozdravil Blanku kývnutím hlavy, ale aby si přisedla, ji nevyzval. Trochu mrzutě si před vchodem do šatny rozšněrovala boty. Cukla sebou, když na lavičku vedle ní dopadla Květa Jonášová.

„Hammerschmiedka má novou oběť,“ usklíbla se na Blanku.

„Vážně?“ zamumlala Blanka.

Čiperná šedesátnice Květa trávila na tenise celé dny. Moc toho nenahrála, ale o všem, co se v klubu šustlo, věděla vždycky první. A s gustem svoje poznatky šířila dál. Zitina touha po prstýnku a její urputný zájem o každého, byť jen trochu ucházejícího muže, patřily k evergreenům Květiných drbů.

„Včera se tu zase popíjelo,“ sdělovala Květa polohlasem, se spikleneckým zamrknáním. „Ten nový platil jednu rundu za druhou.“ Ani Blančin kamenný výraz jí nezabránil dodat: „Asi chtěl udělat dojem.“

„Asi.“

Blanka popadla svoje věci a zamířila k šatně. Bavit se s Květou o šéfovi, to tedy ne! Koutkem oka zahlédla, jak Drozd stojí u barového pultu a bere si od obsluhy tácek se čtyřmi koktejly. Zpozorněla – Drozd přece nikdy nepil!

„Zřejmě má peněz jako šlupek,“ nedala si pokoj Květa. „Ten bílej auťák je jeho,“ mávla rukou k zaparkovanému kabrioletu.

Podářilo se jí upoutat Blančinu pozornost. Mercedes třídy SL – netušila, že Drozd vlastní tak luxusní auto. Celé roky ho vídala jezdit v nemoderním, léty užívání poznamenaném superbu.

Osprchovaná a převlečená si sedla s lahví Birellu na terasu. Usrkávala nealkoholické pivo a kradnými pohledy sledovala dění u Drozdova stolu. Zaslechla, jak si domlouvali další čtyřhru. Zita navrhla sobotu, ale Drozd zavrtěl hlavou. V sobotu odpoledne nemůže, jede do Vídně, do Opery na představení Figarovy svatby s Adamem Plachetkou. Blanka se málem zakuckala – téhle nenadálé šéfově proměně musí přijít na kloub! Vyčkávala, dokud se manželský pár nerozloučil a Drozd se nezačal zvedat, aby donesl další pití. Popadla prázdnou láhev a skleničku a k barovému pultu dorazila zároveň s Drozdem.

„Ještě dvakrát mojito,“ oslovil Drozd obsluhu. Blančin tázavý pohled ignoroval, tvářil se jako by vedle něj nikdo nebyl.

„Nevěděla jsem, že jsi takový milovník zpěvohry,“ zaťala drápek.

„Nejsem, ale nenechám propadnout lístky za pět set euro.“

Vytáhl z kapsičky zmuchlanou tisícikorunu a podal ji barmanovi.

„Mám je od podzimu, mělo to být překvapení.“

Zavrtala oči do podlahy, takhle neomaleně mu ex přítelkyni Annu připomenout nechtěla.

Shrnul z pultu vrácené mince a bankovky, do každé ruky uchopil jednu sklenici a vrátil se ven na terasu.

Blanka bezděčně zamumlala: „Neměl by pít, je tu autem,“

„Nepije.“ Správce kurtů, přivydělávající si jako barman, přestal leštit skleničku a věnoval Blance pátravý pohled. „Pro Tomáše mám míchat koktejly výhradně panenský.“ Naklonil se ke Blance a se spikleneckým zamrknáním řekl polohlasem: „Frajer. A zřejmě i pracháč. Měla by sis pospíšit, než ti ho Zita vyfoukne.“

„Já... proč já? Já přece...,“ zakoktala se.

„Jasně,“ popásal se na Blančiných rozpacích. „Na tebe je starej. K Zitě se hodí mnohem víc.“ Oпустиła ho bez odpovědi. Na blbý kecy reagovat nebude, Drozd je jí jako chlap úplně ukradenej, ujišťovala svůj odraz v prosklené stěně oddělující prostor klubovny od terasy. Proč se mračí a má zaťaté pěsti raději nezkoumala.

Dlouho nemohla usnout a pak zaspala, do budovy policejního ředitelství dorazila ve čtvrtek ráno s pořádným zpožděním. Místo aby pokračovala v práci na excelových tabulkách, celý den zírala na potměšlou obrazovku, s myšlenkami u Drozda a Zity. Šéfa vždycky obdivovala – nejen za jeho profesionalitu a férovost, ale i s jakou elegancí si držel všechny nezadané kolegyně od těla. Naletět někomu, jako je Hammerschmiedová!

Podívala se na zápěstí – teprve patnáct deset. Vytočila vnitřní linku: „Nezajdeme na kafe?“

„Teď nemůžu, musím udělat zápis. Náčelník narychlo svolal poradu.“ Monika si dala záležet, aby to vyznělo důležitě.

„Kvůli těm diamantům?“

„Jo. Z Bruselu přišlo echo, že jistý kruhy už na ně čekaj... Hele, nikomu ani slovo, starej by mě zabil.“

Jednou to možná udělá, až zjistí, kudy z velínu unikají informace, pomyslela si Blanka, ale do telefonu se dušovala: „Jasně, jsme přece obě na stejné lodi.“

Ani se při té nepravdě nezačervenala. Blance vyhovovalo, že kamarádka žije v omylu. Monika ji považovala za Drozdovu sekretářku, která se, stejně jako ona, od šéfa dozví úplně všechno, a proto si před ní nemusí dávat pozor na pusu.

Nevidoucíma očima zírala z okna. Drozd a jeho podivné trávení dovolené jí nešlo z hlavy. Proč nejel do chatu, kterou má v lesích někde u Příbrami? Nedávno si v rámci řeči s ostatními chlapy na oddělení stěžoval, jak mu srub chátará. Tak proč zůstal v Praze? Je to fakt divný, Drozd nedělá nic jen tak zbůhdarma. V duchu si přehrála jejich rozhovor – mluvili spolu o Hammerschmiedovi a taky o tom, že jeho dcera Zita hraje tenis v Blančině klubu. Doširoka otevřela oči – že ji to nenapadlo dřív! Drozda nasadili na Zitu! Hammerschmied

jako zkušený policista musel vědět, že ho sledují. Pokud ty kameny skutečně vyměnil a chtěl je dostat ven ze země, potřeboval by spolehlivého komplice. A komu by mohl důvěřovat víc, než vlastní dceři? Málem zavýskla radostí, jak všechno začalo do sebe zapadat.

Do konce pracovní doby zbývala ještě hodina, přesto vypnula počítač a vyrazila na kurty. Sice nemá nic domluveného, ale chce vidět šéfa v akci!

Čekalo na ni zklamání, Drozd na kurtech nebyl, Zita hrála s trenérem. Nakonec si Blanka zahrála čtyřhru s Květou a jejími kamarádkami, z nichž se jedna nedostavila kvůli hlídání vnoučat. Pomalé tempo hry a časté přestávky jí vynahrazovaly nejnovější informace o Zitě a Drozdovi.

„Vypadá to nadějně,“ hlásila Květa. „Včera si Zitušku odvezl v tom svém bouráku. Prej byli na móc dobrý večeri,“ přivřela významně jedno oko.

„Pozejtří ji bere do Vídně,“ přidala se Květina spoluhráčka. „Na operu,“ dodala s mírným sarkasmem.

„Já to Zitě přeju,“ prohlásila třetí důchodkyně. „Zatím s chlapama neměla štěstí.“

„Uvidíme,“ ušklíbla se Květa. „Neměla by tolik tlačit na pilu, jinak z toho mračna ani teď nezaprší.“

Blanka prchla do dámské šatny. Zlomyslné slepice, rozčilovala se v duchu. Zabalená jen do osušky se při vstupu do sprch srazila se Zitou tak nešťastně, že Zitě popadaly věci, které svírala v náruči. Blanka se rychle shýbla pro sprchový gel, hřeben a gumičku do vlasů. Po gumičce hrábly obě ve stejný okamžik, každá chytila jednu z plastových kočičích hlaviček zdobících gumičku. Než stačila Blanka zareagovat, Zita prudce šklubla rukou a gumička se přetrhla. Blance zůstala v ruce jedna z kočiček Hello Kitty.

„Nemůžeš dávat pozor?“ vyjekla Zita v obličejí úplně bílá. „Dej to sem,“ vyhrkla a vypáčila zkoprnělé kamarádce hlavičku z prstů. Sprchový gel a hřeben nechala ležet na zemi a cípem ručníku obalila oba kousky cetky a přitiskla si je na prsa.

„Promiň, to jsem nechtěla,“ vykoktala Blanka.

Zita ztěžka oddechovala: „Ty promiň,“ zahučela. „Lekla jsem se.“ Odvrátila se od Blanky, přistoupila ke své skřínce a vytáhla z ní sportovní tašku. Narvala mokrý ručník do boční kapsy a třesoucícma se rukama pečlivě zatáhla zip. Blanka ji konsternovaně sledovala. Jestli se takhle chová, když se jí daří, pomyslela si, jak to asi vypadá, když věci nejdou podle plánu. Zita je vážně zvláštní – potrpí si na značkové oblečení, a přitom si do vlasů klidně strčí Hello Kitty kýč. Roztočila kohoutek sprchy, proud příjemně teplé vody odplavil její rozmrzelost včetně chvilkového pochopení pro Květiny zlomyslné narážky.

„Určitě nikdo od nás,“ zavrtěla hlavou Monika a lítostivě od sebe odsunula mističku s baleným cukrem. „Starej se kvůli tomu poštěkal na ministerstvu. Prý je to věc inspekce, policejní ředitelství se v tom nebude angažovat. Podle toho, jak šéf do telefonu řval, řekla bych, že to celé zavání pořádným průšvihem.“

„Vypadá to tak,“ souhlasila Blanka. Roztržitě míchala chladnoucí espresso, krátce usrkla a natáhla se pro další pytlíček třtinového cukru. Kamarádčin hladový pohled ignorovala. „Myslíš –“

Moničin pager zapípal. „Šéf,“ ušklíbala se. „Musím letět. Nekoupila bys mi u Vietnamce gumítky? Jinak tenhle pátek nepřežiju.“ Ve stoje dopila kávu a na přehnaně vysokých podpatcích kymácivě vyběhla z kavárny.

Vietnamský prodavač v krámku naproti policejnímu ředitelství se ujistil: „Gumová medvídek? Dva?“ Z police za sebou vzal jeden pytlík s cukrovinkami a omluvně se zakřenil „Mám vzadu.“ Křikl cosi vietnamsky na svého neviditelného pomocníka. „Počkala,“ vyzval Blanku a odpěchal do zadní části obchodu.

Čekala a z dlouhé chvíle si prohlížela poněkud bizarní směs drobného zboží nakupeného kolem pokladny. Kelímky s tygří masťou, barevné ponožky, tužkové baterie, dětské zubní kartáčky a plastové sponky do vlasů.

„Dva.“ Prodavač položil druhý pytlík na malý čtvereček volného místa u kasy a chystal se markovat.

„Gumičku s kočičkami byste neměl?“ zeptala se Blanka a ukázala na bílou sponku Hello Kitty.

Prodavač zavrtěl hlavou: „Dnes ráno prodal poslední dva kouska. Jedna pán od vás,“ máchl rukou k budově ředitelství. „Ale jestli chtít, do hodina sehnala. Stavít se pak?“

Pravidelný páteční večírek na terase klubu se vydařil. Kustod za barovým pultem se spokojeně usmíval, přesčas mu bohatě vynahradí podíl na tržbách. „Poslední objednávky,“ vyhlásil. „Musíme končit, jinak si zase budou stěžovat,“ řekl směrem k Blance opírající se o pult.

Přikývla, obyvatelé okolních vilek při sebemenším porušení nočního klidu ihned volali městskou policii.

„Ještě jednou totéž.“ Drozd přinesl prázdné koktejlové sklenice a opřel se o pult vedle Blanky. „Co ti můžu objednat, Blaničko?“

Trhla sebou, zdrobněle ji ještě nikdy neoslovil. Simuluje opilost, uvědomila si. Proč? Očima zalétla ke stolku, kde nechal Zitu. Jedovatá zeleň propínacích šatů přidávala Zitě roky, hluboký výstřih odhaloval do temna opálenou pleť na krku a v dekoltu.

„Dám si totéž, co tady Tom.“ Blanka oplatila nadřízenému stejnou mincí.

Drozdovi ztuhla čelist, ale vzápětí se zešíroka usmál. „Správně. Nejlepší pití, co tu mají!“ Počkal, až se správce otočil k chladicí vitríně a šeptem Blanku požádal: „Neprozrad' mě. Nechci, aby věděli, že jsem měl potíže s alkoholem.“

To nevím ani já, odpověděla mu pohledem.

„Ještě jednou dík za úžasnej nápad. Dovolena máho života.“ Prstem ukázal na Zitu. „Skvělá baba, tentokrát to vyjde.“

Zírala na něj: Proboha, co to blábolí?

„Zejtra spolu jedeme do Vídně. Poledním vlakem.“ Spiklenecky na Blanku zamrkal a z kapsičky u košile vytáhl malou krabičku od klenotníka. „Po představení ji požádám o ruku. Dost stylový, když jdeme na Figarovu svatbu, ne?“

Otevřel krabičku a Blanka lapla po dechu. On to myslí vážně, jinak by přece nekoupil zásnubní prsten!

„To víš, když se zamiluje kořen jako já,“ zasmál se Blančinu ohromení a s čerstvým koktejlem v každé ruce se vrátil k Zitě.

Posadil se těsně vedle ní a přitáhl ji k sobě. Přitiskla se k Drozdovi a bez ohledu na lidi kolem ho začala vášnivě líbat.

„Už je ruka v nohavici,“ poznamenal správce, když před ni stavěl sklenici s mojitem.

„Panenský?“ zeptala se Blanka.

„Kdepak,“ ujistil ji. „Vypadáš, že potřebuješ panáka. Nejmíň dvojitého.“

Až před domem zjistila, že klíče od bytu zapomněla v zámku své šatní skříňky. Andrea mávla na projíždějící taxík a celou cestu se modlila, aby správce z klubovny ještě neodešel. Zastihla ho v plášťence u popelnic s tříděným odpadem. „Nechala jsem v šatně klíče,“ vykřikla, aby přehlušila bubnující déšť a rachot skla tříštícího se o dno kontejneru.

„Prosím tě, zuj se, už jsem vytřel,“ požádal ji. Přeběhla přes potmělou terasu, na prahu klubovny skopla boty a vklouzla do dámské šatny. Zmáčkla vypínač a nic se nestalo, světlo se nerozsvítilo. Málem vykřikla, když za přivřenými dveřmi do sprch zaslechla nezaměnitelné zvuky soulože. Ztuhla, v prvním hnutí mysli chtěla vycouvat ze dveří. Klíče od bytu, zaváhala. Tma v šatně přestala být neprostupná, ve světle vzdálených pouličních lamp procházejícím okénkem pod stropem spatřila po zemi poházené oblečení. Bleděmodré polo tričko a pánské džíny v jednom chumlu se zelenými propínacími šaty. Blanka zatajila dech, na okamžik měla pocit, že na ni plastová kočička s mašlí, vykukující zpod krajkové podprsenky pohozené na lavičce uprostřed šatny, zamrkala.

Drozd tiše ležel v posteli vídeňského hotelu Zur Post a poslouchal, jak hodiny na dómu svatého Štěpána odbíjejí třetí. Je čas, za hodinu začne svítat. Žena vedle něj pravidelně oddechovala, občas jemně zachrápala. Opatrně se přes ni natáhl a z nočního stolku na její straně postele sebral gumičku do vlasů ozdobenou dvěma plastovými kočičkami. Jemně s gumičkou zatřepal a spokojeně se usmál, když zachřestila. Z kapsy saka přehozeného přes židli vytáhl identickou vlasovou ozdobu a položil ji na noční stolek u Zitiny poloviny postele. Chvilí pozoroval spící ženu, na tuhle část svého plánu nikdy hrdý nebude.

Dveře do koupelny zaskřípěly, Zita se zavrtěla a levou rukou si přitáhla přikrývku úžeji k nahému tělu. Kámen na prstýnku na okamžik zachytil světlo noční lampičky. Až se Zita za několik hodin probudí, bude ji z kombinace šampaňského a rohypnolu bolet hlava, pomyslel si Drozd. Rychle se soukal do khaki košile a šortek stejné barvy. Ze skříňky pod umyvadlem vytáhl koženou brašnu a zkontroloval, zda zbrusu nový pas a letenka do Kapského města jsou na svém místě v boční kapse. Nad peněženkou zaváhal – neměl by tu Zitě nechat peníze na zaplacení hotelu? Nesmysl, okřikl se. Hotovost potřebuje pro sebe, svou platební kartu už nesmí použít. Čert ví, kdy si pořídí novou.

Ta ženská tě chtěla jen využít, přesvědčoval sám sebe. Přinejhorším může zavolat tátovi. Na okamžik si vybavil tvář plukovníka Hammerschmieda. Před třemi lety, během školení o fungování černého trhu s diamanty pořádaného Interpolem, spolu obráželi bruselské pivnice. Veselý kumpán, i když po dnešku ho nejspíš smysl pro humor na nějaký čas přejde.

Přestože byla neděle a teprve pět ráno, musel se v odletové hale prodírat davy turistů čekajících na svoje charterové lety do přímořských destinací. Ulevilo se mu, když prošel pasovou a bezpečnostní kontrolou do transitního prostoru. Měl čas, jeho letadlo odlétalo až za dvě hodiny. Vybral si elegantní kavárnu v méně frekventovaném bočním traktu s výhledem na

část letištní plochy, kde parkovala soukromá letadla. Míchal dvojité espresso, vychutnával si jeho sytou vůni a prosklenou stěnou pozoroval, jak posádky připravují stroje a vítají pasažéry přivážené luxusními limuzínami. Privátním jetem ještě nikdy neletěl, ale po schůzce v Johannesburgu, až na jeho novém kontě přistane sedmimístná částka, se to změní. Už si nebude muset půjčovat auto od kamaráda, aby udělal ten správný dojem.

Napil se kávy, poválel doušek arabiky po patře a konečně spláchl pachů, kterou cítil od okamžiku, kdy za sebou zaklapl dveře hotelového pokoje. Zita nebyla špatná baba, určitě lepší než Anna, ale do jeho nového života by se nehodila. Za přivřenými víčky se mu zjevila Blanka, jak ji viděl naposledy u barového pultu. Měla v očích něco naléhavého, jako by ji něčím zklamal. Vždycky se mu moc líbila, ale na oddělení ji spíše přehlížel, věrný své zásadě: co je v domě není pro mě. Černovlasá krasavice Blanka by jako milenka dělala čest i dolarovému multimilionáři. A dokonce se s ní dalo mluvit. Zamyšleně si pohrával s gumičkou do vlasů se dvěma bílými kočičkami. Člověk nemůže mít všechno. Měl by být vděčný osudu, že neskončí jako osamělý a zatrpklý policajt s vyhlídkou na mizernou penzi.

„Herr Drozd, kommen Sie, bitte, mit uns.“

Otočil se a spatřil dva muže. V civilu, ale kolegy přece pozná. Rychle vyhodnotil situaci. Nebylo kam uniknout – na obou koncích chodby postávaly dvojice uniformovaných policistů.

„Ja,“ přikývl.

Vstal a jedním douškem dopil zbytek espressa. Svou, na dlouhou dobu poslední dobrou kávu, tu nenechá! Levou rukou zmačkal ubrousek kolem vlasové ozdoby. Kdyby se mu podařilo ji někde nenápadně zanechat, vyvázl by jen s trestem za padělané dokumenty. Letmý úsměv na tváři staršího policisty zbavil Drozda naděje. Sledovali ho? Někdo ho napráskal?

Kráčeli ve trojici podél prosklené stěny. Drozdův zrak přitáhl pohyb na letištní ploše. Vysoká štíhlá žena v bílém overalu stoupala po schůdkách potažených červeným kobercem do nejmodernějšího modelu challengeru.

„Ein moment, bitte.“ Zastavil se a přiložil k očím dalekohled, který se mu houpal na rameni a kterým chtěl dokreslit obrázek turisty cestujícího do Jihoafrické republiky na safari. Zaostřil. Dívka mezitím dorazila až ke vchodu do letadla, kde se zastavila a rozhlížela se kolem sebe. Jako by se s něčím loučila.

„Ta mrcha,“ uklouzlo Drozdovi. V ženské postavě poznal Blanku. Uhlově černé vlasy měla sepnuté do ohonu gumičkou Hello Kitty.